Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν γώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 38

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 289]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'

Τὴν ἑσπέραν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων ὁ κ. Βουλφράν, ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὰ γραφεῖα, εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν νὰ ὁδηγήσῃ τὸν δίφρον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν πύργον. Τότε δὲ κατὰ πρῶτον ἡ Πετρίνα διῆλθε τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐπίχρυσον κιγκλιδωτὴν πύλην. Ἀριστούργημα τῆς σιδηρουργικῆς τέχνης, ὅπερ εἶχεν ἐκτεθῆ ἔν τινι τῶν τελευταίων Ἐκθέσεων· ἐδιηγοῦντο δὲ ὅτι βασιλεύς τις δὲν ἠδυνήθη νὰ την ἀγοράσῃ, ἀλλ' ὁ πλούσιος βιομήχανος δὲν την ἐθεώρησε λίαν πολυδάπανον πρὸς στολισμὸν τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας του.

«Προχώρει εἰς τὴν κυκλικὴν δενδροστοιχίαν» εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.

Κατὰ πρῶτον ἤδη ἔβλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς συστάδας τῶν ἀνθέων, ἃς μέχρι τοῦδε μακρόθεν μόνον διέκρινεν ὡς κηλίδας ἐρυθρὰς ἢ ῥοδοχρόους ἐπὶ τοῦ βαθυχρόου βελουδίνου τάπητος τῆς χλόης. Ὁ ἵππος συνηθισμένος ἀνήρχετο τὴν δενδροστοιχίαν μετὰ βήματος ἡσύχου καὶ οὐδεμίαν ἔχων χρείαν ὁδηγοῦ· ὥστε ἡ Πετρίνα ἠδύνατο νὰ βλέπῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ νὰ θαυμάζῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν καλὴν συντήρησιν τοῦ κήπου.

Ὁ ἵππος ἐστάθη ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸ τῆς εὐρείας κλίμακος, ἔνθα ἵστατο περιμένων γηραιὸς θεράπων, προσκληθεὶς διὰ τοῦ κώδωνος τοῦ θυρωροῦ.

«Σταμάτη, εἶσαι αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν ἀπὸ τοῦ δίφρου.

— Μάλιστα, κύριε.

— Θὰ ὁδηγήσῃς τὴν νέαν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν χρυσαλίδων· θὰ εἶνε ἰδικόν της· φρόντισε νὰ της δώσουν ὅ τι χρειάζεται εἰς τὸν καλλωπισμόν της. Θὰ θέτης τὸ πινάκιόν της ἀντικρὺ τοῦ ἰδικοῦ μου. Στεῖλέ μου καὶ τὸν Ἀντώνη νὰ με ὑπάγῃ εἰς τὰ γραφεῖα.»

«Τῷ εἶπε νὰ ὁδηγήσῃ τὸν δίφρον εἰς τὸν πύργον. (Σελ. 297, στήλ. α')

Ἡ Πετρίνα ἠρώτα καθ' ἑαυτὴν ἐὰν ἦτο ἔξυπνος ἢ ἔβλεπεν ὄνειρον.

«Θὰ φάγωμεν ἐστὰς ὀκτώ, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ κ. Βουλφράν, ἕως τότε εἶσαι ἐλευθέρα.»

Ἡ Πετρίνα κατέβη ἀπὸ τοῦ δίφρου καὶ ἠκολούθησε τὸν γηραιὸν θαλαμηπόλον βαδίζουσα ἔκθαμβος ὡς ἐὰν εἶχε μεταβιβασθῇ εἰς ἀνάκτορον μεμαγευμένον.

Ὁ Σταμάτης τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον καὶ ἀνοίξας θύραν τινά, εἶπεν ἀποσυρόμενος·

«Θὰ σας στείλω τὴν θαλαμηπόλον.

Ἡ Πετρίνα διελθοῦσα μικρὰν σκοτεινὴν εἴσοδον εὑρέθη ἐντὸς μεγάλου δωματίου. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο κατάφωτον καὶ τοὺς τοίχους αὐτοῦ ἐκάλυπτεν ὕφασμα χρώματος ἐλεφαντίνου ὀστοῦ μετὰ χρυσαλίδων ποικιλοχρόων, αἵτινες ἐφαίνοντο πτερυγίζουσαι ἐλαφρῶς. Τὰ ἔπιπλα ἦσαν ἐκ ξύλου σφενδάμνου στικτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ φαιοῦ τάπητος ἦσαν ἐνυφασμένα ποικίλα ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, μαργαρῖται, μήκωνες, κύανοι ἀμάραντοι.

Πόσον ἦσαν τὰ πάντα δροσερὰ καὶ εὔμορφα.

Πρὶν δὲ συνέλθῃ ἐκ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν θάμβους καὶ ἐν ᾧ ἐβύθιζε τὸ πόδι της εἰς τὸν μαλακὸν καὶ ἐλαστικὸν τάπητα, ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε.

«Δεσποινίς, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας· ὁ Σταμάτης μ' εἶπε νὰ ἔλθω.

Θαλαμηπόλος εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη εἰς τὰς διαταγὰς κορασίδος, ἥτις πρό τινων ἡμερῶν ἐκοιμᾶτο ἐντὸς εὐτελοῦς καλύβης, ἐπὶ κλίνης καλαμίνης, ἐν τῷ μέσῳ τέλματος ἔχουσα συντρόφους ποντικοὺς καὶ βατράχους!

«Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Πετρίνα συνελθοῦσα, ἀλλὰ δὲν θέλω τίποτε... μοὶ φαίνεται.

— Ἐὰν εὐαρεστῆται ἡ δεσποινὶς νὰ της δείξω τὰ πράγματα τοῦ δωματίου της.

Διὰ τοῦτο δὲ ἐνόει ἡ θαλαμηπόλος νὰ ἀνοίξῃ τὰ φύλλα ἱματιοθήκης μετὰ κατόπτρου, ὡς καὶ τὰ συρτάρια τοῦ κομμωτηρίου περιέχοντα ψήκτρας, ψαλίδια, σάπωνας καὶ βαυκαλίδια. Μετὰ ταῦτα ἐπίεσε διὰ τοῦ δακτύλου κομβίον ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ εἶπε:

«Τοῦτο εἶνε ὁ ἠλεκτρικὸς κώδων, τοῦτο εἶνε διὰ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς.»

Ἐν ἀκαρεῖ τὸ δωμάτιον, ἡ εἴσοδος καὶ τὸ κομμωτήριον ἐφωτίσθησαν ὑπὸ φωτὸς ἐκθαμβοῦντος, ὅπερ ἐν ἀκαρεῖ πάλιν ἐσβέσθη. Ἡ δὲ Πετρίνα ἐνόμιζεν ὅτι πλανᾶται ἔτι ἀνὰ τὰς πεδιάδας τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων ὅτε την κατέλαβεν ἡ καταιγὶς καὶ αἱ καταλάμπουσαι ἀστραπαὶ τῇ ἐδείκνυον τὴν ὁδὸν ἢ τὴν ἔπνιγον ἐντὸς πυκνῶν σκιῶν.

«Ὅταν με χρειάζεσθε, δεσποινίς, εὐαρεστηθῆτε νὰ σημάνετε τὸν κώδωνα: μίαν φορὰν διὰ τὸν Σταμάτην καὶ δύο δι' ἐμέ.»

Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς εἶχε χρείαν νὰ

μείνῃ μόνη καὶ ἵνα ἐξετάσῃ τὰ τοῦ δωματίου καὶ ἵνα συνέλθῃ, διότι εἶχεν ἐκτροχιασθῇ ἕνεκα τῶν συμβάντων αὐτῇ ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς χθές.

Ποῦ νὰ ἐφαντάζετο τὸ πρωΐ, ὅτε ἔβλεπεν ἑαυτὴν κινδυνευούσαν ἐκ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ Ταλουέλ, ὅτι ὁ ἄνεμος ἔμελλε νὰ μεταβάλῃ διεύθυνσιν πρὸς ὄφελος αὐτῆς! Καὶ δὲν ἦτο νὰ γελᾷ συλλογιζομένη ὅτι ἡ καταφορὰ σύτῶν παρεσκεύασε τὴν εὐτυχίαν της!

Ἀλλὰ πόσον ἔτι μᾶλλον θὰ ἐγέλα ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταλουὲλ ὑποδεχομένου τὸν κ. Βουλφρὰν κάτω τῆς κλίμακος τῶν γραφείων!

«Ὑποθέτω ὅτι τὸ κορίτσι θὰ ἔκαμε κάποιαν ἀνοησίαν, εἶπεν ὁ Ταλουέλ.

— Ὄχι δά.

— Καὶ ὅμως σᾶς ἔφερεν ὁ Ἀντώνης.

— Διότι τὴν ἄφησα εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἑτοιμασθῇ διὰ τὸ δεῖπνον.

— Τὸ δεῖπνον! Ὑποθέτω...

Τοσοῦτον δὲ ἦτο τεταραγμένος, ὥστε δὲν εὗρεν εὐθὺς ὅ,τι ἔμελλε νὰ ὑποθέσῃ.

«Ἐγὼ ὑποθέτω,εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, ὅτι δὲν εἰξεύρετε τί νὰ ὑποθέσετε.

—... Ὑποθέτω ὅτι θὰ την βάλετε νὰ δειπνήσῃ μαζί σας.

— Ἀκριβῶς. Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤθελα νὰ παραλάβω τινὰ ἔξυπνον, μυστικόν, πιστόν, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δύναμαι νὰ ἔχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Ἀκριβῶς δὲ τὸ κοράσιον τοῦτό μοι φαίνεται ὅτι ἔχει καὶ τὰς τρεῖς ταύτας ἀρετάς· ὅτι εἶνε ἔξυπνον εἶμαι βέβαιος, μυστικὸν καὶ πιστὸν εἶνε ὡσαύτως διότι ἔχω ἀποδείξεις.»

Ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ κ.Βουλφρὰν ἁπλῶς, ἀλλ' ὁ Ταλουὲλ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπατηθῇ ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων του.

«Τὴν παραλαμβάνω λοιπόν· καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ εἶνε ἐκτεθειμένη εἴς τινας κινδύνους — ὄχι χάριν αὐτῆς, διότι ἔχω πᾶσαν βεβαιότητα ὅτι οὐδέποτε θὰ ὑποπέσῃ,—ἀλλὰ χάριν τῶν ἄλλων, ὅπερ θὰ με ἠνάγκαζε νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτῶν...»

Καὶ ἐτόνισε τὴν λέξιν ταύτην.

«... Ὁποῖοι δήποτε καὶ ἂν εἶνε αὐτοί, τὸ κοράσιον δὲν θὰ μ' ἐγκαταλίπῃ πλέον. Ἐδῶ θὰ ἐργάζεται ἐν τῷ γραφείῳ μου, τὴν ἡμέραν θὰ με συνοδεύῃ, θὰ συντρώγῃ εἰς τὴν τράπεζάν μου, καὶ τοῦτο θὰ καθιστᾷ ὀλιγώτερον σκυθρωπὸν τὸ δεῖπνόν μου,διότι θὰ το φαιδρύνῃ διὰ τῆς φλυαρίας της, καὶ θὰ κατοικῇ εἰς τὸν πύργον.»

Ὁ Ταλουὲλ εὗρε καιρὸν νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἠρεμίαν του· ἐπειδὴ δὲ οὔτε τοῦ χαρακτῆρός του ἦτο, οὔτε τῶν ἀρχῶν του νὰ ἀντιτείνῃ εἰς τὰ διανοήματα τοῦ κυρίου του, εἶπε·

«Ὑποθέτω ὅτι μένετε ἐντελῶς εὐχαριστημένος.

— Καὶ ἐγὼ ὑποθέτω.»

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Πετρίνα στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παραθύρου, ἐρρέμβαζε θεωμένη τὴν θέαν τὴν ἐξαπλουμένην ἐνώκιόν της, τὰς ἀνθοσκάρτους χλοερὰς ἐκτάσεις τοῦ κήπου, τὰ ἐργοστάσια, τὸ χωρίον μετὰ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας του, τοὺς λειμῶνας, τὰς ἐντομάς, ὧν τὸ ἀργυροειδὲς ὕδωρ ἐξήστραπτεν ἐκ τῶν καθέτων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου, ἀντικρὺ δὲ κατὰ τὴν ἄλλην πλευρὰν τὸ κυκνὸν μέρος τοῦ δάσους, ἔνθα εἶχε καθίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς της καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑσπερινῆς αὔρας εἶχεν ἀκούσῃ διερχομένην τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς μητρός της ἥτις τῇ ἐψιθύριζε «Σὲ βλέπω εὐτυχῆ».

Εἶχε προαισθανθῇ τὸ μέλλον ἡ προσφιλὴς μαμά της καὶ οἱ μεγάλοι μαργαρῖται μεταφράζοντες τὸν χρησμόν, ὃν ἐκείνη ὑπηγόρευεν εἰς αὐτούς, εἶχον εἴκῃ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀλήθειαν· εὐτυχὴς ἤδη ἤρχιζε νὰ εἶνε καὶ ναὶ μὲν δὲν ἐπέτυχεν ἀκόμη ἐντελῶς, οὐδὲ πολύ, ἀλλ' ὅμως ὤφειλε τοὐλάχιστον νὰναγνωρίζῃ ὅτι ἔβαινεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐὰν ἦτο ὑπόμονος, ἐὰν ἐγίνωσκε νὰ περιμένῃ, τὰ λοιπὰ θὰ ἤρχοντο μόνα των. Τίς τὴν ἐβίαζε τώρα; Οὔτε ἡ δυστυχία, οὔτε ἡ στέρησις ἐν τῷ πύργῳ τούτῳ, εἰς ὃν εἶχεν εἰσέλθῃ τοσοῦτον ταχέως.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΣΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὑπῆρξεν ἥσυχον. φαιδρόν, εὐτυχές, τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τοῦ Κυανοῦ Ποταμοῦ, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Ἡ οἰκογένεια ἡ ὁποία κατῴκει ἐκεῖ, ἦτο ἑλληνική. Φαντασθῆτε, ἑλληνικὴ οἰκογένεια εἰς τὴν Ἀμερικήν! Μὲ πόσην λύπην καὶ μὲ πόσην ἐπιθυμίαν θὰ ἐσυλλογίζοντο τὴν μακρυσμένην καὶ γλυκυτάτην πατρίδα των! Ἀλλὰ μήπως ἦσαν μόνον αὐτοί; Πόσαι ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι δὲν ζοῦν εἰς τὴν Ἀμερικήν, πρὸ ἐτῶν ἀποκατεστημέναι καὶ εὐημεροῦσαι...

Ὁ Γεῶργος καὶ ὁ Παντελῆς ἦσαν μόλις ἔφηβοι. Ἡ Λενιώ, ἡ ἀδελφή των, εὔμορφο κοριτσάκι μὲ γαλανὰ ματάκια καὶ σγουρόξανθα μαλλιά, ἤρχιζε τώρα νὰναμεγνύεται εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, ὅταν ἡ δυστυχία, ἐξαφνικὴ ὡς κεραυνός, ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῶν ἀθώων αὐτῶν παιδίων..

Εἰς τὸν θελκτικὸν ἐκεῖνον τόπον, μὲ τὸν τόσον αἴθριον οὐρανὸν καὶ τὸν τόσον θερμὸν ἥλιον, ὁ πυρετὸς προσβάλλει κατὰ προτίμησιν τοὺς Εὐρωπαίους. Εἰς διάστημα ὀλίγων ὡρῶν καταβάλλεται ὁ πλέον ῥωμαλαῖος καὶ γενναιόψυχος ἄνθρωπος. Μίαν ἡμέραν ποῦ ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ πωλήσῃ τὰ προϊόντα τῶν ἀγρῶν του, ὁ πατὴρ προσεβλήθη ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ἀσθένειαν.

Μὲ λιπόψυχον χεῖρα ἔγραψε πρὸς τὴν σύζυγόν του:

«Μεῖνε εἰς τὸ σπίτι... μὴν ἔλθῃς!»

Ἀλλ' οὔτε ἡ παράκλησις αὕτη, ἡ διαταγὴ αὕτη, ἴσχυσε νὰ την συγκρατήσῃ. Ἔτρεξεν, ἔφθασε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἑτοιμοθανάτου, τῷ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἀπέθανε κατόπι καὶ αὐτή, θῦμα τῆς ἀφοσιώσεώς της.

Καὶ τώρα τὰ παιδία τί θὰπεγίνοντο; Ἄνευ στηρίγματος καὶ προστασίας, ἐγκαταλελειμμένα εἰς ξένην γῆν, μόνα εἰς τὴν σχεδὸν ἔρημον ἐκείνην χώραν, ὡς μόνην περιουσίαν ἔχοντα ἀγροὺς καὶ λειβάδια, περιέπεσαν εἰς μεγάλην μελαγχολίαν καὶ ἔλεγαν μεταξύ των:

— Ἐχαθήκαμε!

Ἡ Λενιώ, μὲ ὀφθαλμοὺς πρισμένους ἀπὸ τὰ κλάμματα, ἐπλανᾶτο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πότε μέσα εἰς τὸ σπίτι, πότε ἔξω εἰς τὸ κτῆμα, πλήρης ἀπογνώσεως. Ἀφ' οὗ ὁ Γεῶργος καὶ ὁ Παντελῆς, οἱ μεγαλείτεροι, εἶχον χάσῃ τὸ θάρρος των, τί ἄλλο θὰ ἔκαμνεν αὐτὴ ἡ δυστυχὴς μικρά, παρὰ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στενάζῃ;...

Ἡ ἀγελὰς ἐμυκᾶτο εἰς τὸν σταῦλον θρηνωδῶς, ὥστε τὸ κοριτσάκι ἐνόμιζεν ὅτι καὶ αὐτὴ συνεμερίζετο τὴν λύπην του.

— Ἄχ, Ἀστέρω μου! τί δυστυχισμένοι ποὺ εἴμεθα!..

Λέγουσα ταῦτα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν ὅτι τὸ ζῷον δὲν εἶχε τροφήν. Ἐπῆγε καί της ἔφερεν ὀλίγα χόρτα.

— Νά... φάγε... πεινᾷς.

Κατόπιν ἐσκέφθη:

— Καὶ τἀδέλφια μου θὰ πεινοῦν.

Ἀπό τινων ἡμερῶν δὲν ἐμαγείρευσαν. Τὴν πεῖναν των τὴν κατεσίγαζαν προχείρως μὲ κανένα καρκό.

— Ἡ μητέρα δὲν θά τα ἄφινεν ἔτσι! ἐσκέφθη ἡ Λενιώ. Ἐγὼ τώρα πρέπει ν' ἀντικαταστήσω τὴν μητέρα.

Ἔτρεξεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἤναψε φωτιὰν καὶ προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις της:

— Πῶς πρέπει νὰ κάμω, διὰ νὰ ἐπιτύχω μιὰ καλὴ σούπα;

Ἤδη ἡ χύτρα ἔβραζε σιγοτραγωδοῦσα. Ἡ Λενιὼ ἔρριψε μέσα ἕνα κομμάτι λαρδί, ὀλίγες πατάτες, ὀλίγον πιπέρι κατόπιν ἔστρωσε τὸ τραπέζι.

— Παιδιά, ἐλᾶτε νὰ φᾶμε.

Οἱ ἀδελφοί της ἐξεπλάγησαν καὶ ὑπεμειδίασαν.

— Νὰ φᾶμε, ἀδελφούλα;

— Ναί... ἀλλά... λέτε πως δὲν θὰ εἶνε καλὸ τὸ φαγητόν;

Καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε, καὶ τὸ ὕφος της ἦτον ἀνήσυχον.

— Ἔννοια σου! τῇ εἶπον, μὴ φοβεῖσαι. Νὰ ἰδῇς τί ὡραῖα ποὺ θὰ φᾶμε.

Ὦ, τὸ πρῶτον αὐτὸ γεῦμα τῶν ὀρφανῶν, πόσον ἦτο μελαγχολικὸν μέσα εἰς

τὴν σιωπηλὴν αἴθουσαν, ὅπου κοτέ, ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπανήρχοντο οἱ πεφιλημένοι γονεῖς!.. Ἀλλὰ καθεὶς συνεκράτει τὰ δάκρυά του, πρώτη ἡ Λενιώ...

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ἡ Λενιὼ ἐσήκωσε τὸ τραπέζι, ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοί της τὴν παρηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Νὰ ἰδῆτε... σᾶς το ὑπόσχομαι... ἄλλη φορὰ θὰ εἶνε καλλίτερο, τοῖς ἔλεγε.

— Τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι...κάμνει ὅ,τι μπορεῖ, εἶπεν ὁ Γεῶργος πρὸς τὸν Παντελῆν. Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Καὶ 'μεῖς τώρα πρέπει νὰ κάμωμεν ὅ,τι μποροῦμε.

Καὶ πῶς; Διατὶ αὐτοὶ θὰ ἔμεναν ἀργοί, ἐν ᾧ ἡ μικρὰ των ἀδελφὴ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται;... Ὁ σταῦλος; Ποῖος τὸν ἐσυλλογίσθη, δύο τώρα ἡμέρας! Καὶ ὁ ὀρνιθών;... Ὦ βέβαια θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ αὐγὰ φρέσκα... Καὶ τὰ χωράφια;... Ἀρά γε μὲ τὰς χεῖράς των, τὰς ἤδη ἰσχυράς, δὲν θὰ εἰμποροῦσαν νὰ τα καλλιεργήσουν;

Καὶ αἱ διάφοροι λεπτομέρειαι τῆς συνεχοῦς καθημερινῆς ἐργασίας, ὡς την ἐξετέλει ὁ πατὴρ των, παρουσιάζοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Δὲν ἦτο ἄσχημον, δὲν ἦτο ἄνανδρον, νὰ σταυρώσουν τὰ χέρια καὶ νὰ καθήσουν; Τὸ καθῆκόν των ἦτο νὰ ἐργασθοῦν, νὰ παλαίσουν, νὰ ζήσουν. Καὶ τὸ καθῆκον αὐτό τούς το ἐνθύμισεν ἡ μικρὰ Λενιὼ καὶ τώρα ἐντρέποντο διότι τὸ εἶχαν λησμονήσῃ ἐν τῇ λύπῃ των, ἐν τῇ ἀπογνώσει των.

Οἱ καλοὶ γείτονες τῶν περιχώρων θά τους ἐσυμβούλευαν...ἐν ἀνάγκῃ θά τους ἐβοήθουν. Καὶ μήπως εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν εἶχον προστάτας καὶ τὰ τρία;...

Ὅπως ἡ Λενιώ, ἐμψυχουμένη ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρός της, ἀνεκάλει ὅλον της τὸ θάρρος, οὕτως ὁ Γεῶργος καὶ ὁ Παντελῆς ἤκουον ἐντός των τὴν ἠχὼ τῆς πατρικῆς φωνῆς:

— Δουλειά, παιδιά μου, δουλειά!

Περιῆλθον ὁμοῦ τὸ μικρὸν των κτῆμα. Ἐδῶ ὥριμοι καρποί, ἐκεῖ στάχεις ὡριμάζοντες· καὶ εἰς τὸ λειβάδιον το χορτάρι κίτρινον καὶ μεστωμένον, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπερίμενε τὴν χεῖρα τοῦ θεριστοῦ.

— Ἀπὸ αὔριο θὰ το κόψουμε!

Τὴν ἑπομένην πρωΐ πρωΐ, ἐν ᾧ ἡ ἀρόσος ἐπλήρου τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων, ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν. Ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας ἐτόξευσε τὰς θερμάς του ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ συσσωρευμένου χόρτου. Καὶ τὰ δίκρανα ἔδωσαν καὶ 'πῆραν.

— Ἀστέρω μου! ἔλεγε καὶ ἐξανάλεγε ἡ Λενιώ. Τί ἄφθονο χόρτο ποῦ σου ἔχω! Τώρα δὲν θὰ πεινάσῃς ποτέ.

Ὅαν ἐξηράνθη πολὺ τὸ χόρτον, ἐσκέφθησαν νὰ το μεταφέρουν ὑπὸ στέγην, διὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ λέμβος ἐταλαντεύετο ἐπὶ τῶν κυανῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὸ λειβάδι ἀπὸ τὸ σπιτάκι. Καὶ ποσάκις τον διέσχισε, θαυμασίως διευθυνομένη ὑπὸ τῶν δύο κοπηλατῶν.

Καὶ ὅταν ἡ ἡμέρα ἐτελείωσε, ἐψιθύρισαν ὁμοῦ, ἐνῷ εἰς τὸν οὐρανὸν ἔλαμπύριζαν οἱ πρῶτοι ἀστέρες·

— Καλὰ ἔτσι;... Πατέρα, εἶσαι εὐχαριστημένος;

Καὶ ἠσθάνοντο γαλήνην εἰς τὴν ψυχήν των, τὴν γαλήνην ἐκείνην ἡ ὁποία ἀμοίβει τὸ θάρρος, τὴν ἐργασίαν.

Ὅ,τι ἐν ἀρχῇ ἔκαμαν κατὰ καθῆκον, τὸ ἔκαμαν κατόπιν μὲ ὄρεξιν καὶ μὲ εὐχαρίστησιν.

Νὰ βλέπετε νὰ φυτρώνῃ, νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ ὡριμάζῃ ὅ,τι ἐσπείρατε μόνοι σας, νὰ ζητῆτε ἀπὸ τὴν γῆν τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον· νὰνακνέετε ἐλευθέρως τὸν ζωογόνον ἀέρα τῶν ἀγρῶν, — ἰδοὺ εὐτυχία τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἀγνοοῦν!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΤΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΑΝΕΝΔΟΞΟΥ

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ βασιλεὺς Πανένδοξος ὁ Ἑκατοστός, ἐκάθητο ἐσπέραν τινὰ παρὰ τὴν ἑστίαν μετὰ τῆς βασιλίσσης Βαλσαμίνης, τῆς σεπτῆς αὐτοῦ συζύγου. Ἡ βασίλισσα ἑλικνίζετο ἠρέμα ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀναλικνιστικῆς ἕδρας νέου συστήματος, ἡ ὁποία προήρχετο ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο βυθισμένος μέχρι λαιμοῦ εἰς παλαιὰν πολυθρόνναν, φέρουσαν ἄνωθεν τὸ βασιλικὸν στέμμα. Εἶχε περιδεθῇ τὸν θερμόν του κοιτωνίτην,ὑπερραμμένον διὰ διφθέρας λευκῆς καὶ ἀντὶ τῶν ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖά τον ἐστενοχώρουν, εἶχε φορέσῃ τὰς ἐμβάδας του τὰς κεντητάς, δῶρον καὶ χειροτέχνημα τῆς βασιλίσσης.

Εὐωδία θελκτικὴ ἀνεδίδετο ἐκ τῆς τεωδόχης, τοποθετημένης ἐπὶ μικροῦ τραπεζίου, πλησίον τῆς βασιλίσσης, μεταξὺ δύο πινακίων μὲ πλακούντια ὀρεκτικώτατα.

Ἡ βασίλισσα διεξήρχετο τὸ τελευταῖονφυλλάδιον τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Συρμοῦ, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχε φέρῃ πρὸ ὀλίγου τὸ ἑσπερινὸν ταχυδρομεῖον καὶ ὀνειροπόλει μίαν νέαν ἐνδυμασίαν ποδηλασίας.

Ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε διέλθῃ ὅλην τὴν ἡμέραν μετὰ τῶν ὑπουργῶν του, ὁμιλῶν περὶ πλήθους πραγμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἐννόει γρύ, διεσκέδαζεν ἀναγινώσκων τὴν Χαλιμᾶν.

— Ἀγαπητή μου Βαλσαμίνη, εἶπεν ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν, ἀποθέτων τὸ βιβλίον ἐπὶ τῶν γονάτων του, μὲ τὸν δάκτυλον μεταξὺ τῶν σελίδων, ὥστε νὰ μὴ χάσῃ τὴν συνέχειαν τοῦ παραμυθίου του· ἀγαπητή μου Βαλσαμίνη...

— Φίλτατε, ἀπήντησεν ἡ βασίλισσα, διακόπτουσα μετὰ λύπης τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ συρμοῦ.

— Μοῦ ἦλθε μία ἰδέα, εἶπεν ὁ Πανένδοξος.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Ναί, ναί! Βλέπω εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον—καὶ ἔδειξε τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐκράτει,—ὅτι ὁ πανίσχυρος καλίφης Χαρούν - αλ - Ρασσίλδ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Πιστῶν, εἶχε τὴν συνήθειαν, διὰ νὰ μανθάνῃ τί γίνεται εἰς τὸ κράτος του, νὰ περιέρχεται πεζὸς τὰς ὁδοὺς τοῦ Βαγδατίου, τῆς πρωτευούσης του, ὡς ἁπλοῦς ἰδιώτης. Θέλω νὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Μεγαλειότατε, νὰ μὴ το συλλογίζεσαι κἄν! εἶπεν ἡ βασίλισσα. Ἡ Μεγαλειότης σας νὰ συγχρωτισθῇ μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ!

— Ναί, ἀγαθή μου φίλη. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ μάθω ἐὰν ἐμὲ πραγματικῶς ἀγαποῦν ἢ ἐὰν τὰ τεκμήρια τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖά μοι ἐπιδαψιλεύουν, ἀπευθύνωνται εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἔταξεν ὁ Θεός. Ὅλη ἡ δυσκολία ἔγκειται εἰς τὸ νὰ μείνῃ κανεὶς ἀγνώριστος. Κάθε βασιλικὸν πρόσωπον διαχύνει μίαν αἴγλην μεγαλείου...

— Νομίζετε, εἶπεν ἡ βασίλισσα μὲ κάποιαν ἀμφιβολίαν.

— Βεβαιότατα, ἀγαπητή μου.

— Ἐλᾶτε νὰ στοιχηματίσωμεν λοιπόν, ὅτι ἂν μετεμφιεσθῆτε, κανεὶς δὲν θὰ σας ἀναγνωρίσῃ.

— Ναί, ἂς στοιχηματίσωμεν. Ἐγὼ λέγω ὅτι ὅσῳ καὶ ἂν μετεμφιεσθῶ, ὅλοι θὰ με ἀναγνωρίσουν. Ἂν κερδίσω τὸ στοίχημα, θὰπαιτήσω νὰ μου προσφέρῃς μίαν πουδίγκαν, ἀπὸ ἐκείνας που κατασκευάζες μὲ τόσην ἐντέλειαν.

— Κ' ἐγώ, εἶπεν ἡ βασίλισσα, ἂν κερδίσω, ἐλπίζω ὅτι θὰ μου χαρίσετε τὸ περιδέραιον ἐκεῖνο τῶν μαργαριτῶν, τὸ ὁποῖον τόσον καιρὸν μοῦ ἀρνεῖσθε...

— Ἔστω, νὰ σού το χαρίσω, εἶπεν ὁ Πανένδοξος· ἀλλὰ εἶμαι τόσον βέβαιος ὅτι θὰ χάσῃς.

— Μεγαλειότατε, ἆ, Μεγαλειότατε! Νὰ μὴν εἶσθαι δὰ καὶ τόσον βέβαιος ὅτι θὰ γευθῆτε τὴν πουδίγκαν μου.

Λοιπόν, τὴν ἑπομένην πρωΐαν, ἐν ᾧ ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία εἶχε τελειώσῃ τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Συρμοῦ, ἐζήτει εἰς τὴν βιβλιοθήκην της κανὲν γαλλικὸν μυθιστόρημα, ὁ βασιλεύς, μετὰ κόπου κατορθώσας νὰ εὕρῃ ἓν ἐπανωφόριον ἐμβαλωμένον καὶ ἓν παλαιὸν κουρελιασμένον πανταλόνι, κοντὸν καὶ ἐλεεινόν, ἐξῆλθε λάθρα ἀπὸ τὰ δωμάτιά του. Εἶχεν ἀναβιβάσῃ τὸ κολλάρον του ἕως τὰ μάτια, διὰ νὰ κρύψῃ ὅσον ἠμποροῦσε τὸ πρόσω-

πόν του, διότι ἐφοβεῖτο μήπως, ὅσοι εἶχον νομίσματα θἀνεγνώριζαν τὴν σεπτὴν μορφήν, τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπεικονιζομένην.

Οἱ πρῶτοι, τοὺς ὁποίους συνήντησεν εἰς τὸν πρόδομον, ἦσαν οἱ ὑπουργοί του, ἐρχόμενοι κατὰ τὸ σύνηθες διὰ τὴν πρωϊνὴν ἀκρόασιν. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐμπλαστρωμένος μὲ παράσημα· ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, μὲ τὴν γραφίδα εἰς τὸ αὐτί, ἕτοιμος νὰ ὑπογράψῃ ἔγγραφα καταδικαστικά... Μόλις εἶδον τὸν βασιλέα, καὶ πρὶν ἀκόμη πλησιάσουν τόσον ὥστε νὰ διακρίνουν τὰ χαρακτηριστικά του, ἀπεκαλύφθησαν καὶ οἱ δύο ταὐτοχρόνως καὶ ἔκαμαν τὰς συνήθεις ἐδαφιαίας καὶ δουλόφρονας ὑποκλίσεις.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει σήμερον ὄρεξιν δι' ἀστεῖα, εἶπον πρὸς ἀλλήλους ἀφ' οὗ ὁ βασιλεὺς ἀπεμακρύνθη.

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐτρελάθη » εἶπον καθ' ἑαυτούς, χωρὶς ὅμως νὰ ἀνακοινώσουν πρὸς ἀλλήλους αὐτὴν τὴν σκέψιν.

Ἐκεῖθεν ὁ βασιλεὺς κατῆλθεν εἰς τὰ ἰσόγεια τῶν ἀνακτόρων. Ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας νὰ ἴδῃ πῶς ἐμαγείρευαν καὶ τί καλὰ ἔκαμναν κάτω, καθ' ὃν χρόνον ἡ χαριτόβρυτος Βαλσαμίνα ἐνετρύφα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γαλλικοῦ της μυθιστορήματος.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ μαγείρισσα ἐξέβαλε κραυγήν, ἐν ᾧ ἡ χύτρα τὴν ὁποίαν ἐκράτει, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς της καὶ ἔπεσε κάτω εἰς συντρίμματα. Ἐγονυπέτησε καὶ ἔμεινεν οὕτω ἕως οὗ ὁ βασιλεὺς παρῆλθεν. Ἡ αἰφνιδία αὕτη ὀπτασία ἐπῆγε νὰ την τρελάνῃ τὴν δυστυχῆ· μόλις δὲ συνῆλθεν, ἀφ' οὗ ἐπένωσεν ὁλόκληρον τὴν φιάλην τοῦ οἴνου, τοῦ ἐκλεκτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐζέσταινε διὰ τὸ βασιλικὸν πρόγευμα.

— Ἰδού, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πανένδοξος, ἀπομακρυνόμενος ἐκεῖθεν, δύο πολὺ διάφορα παραδείγματα τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν προξενεῖ τὸ βασιλικὸν μεγαλεῖον, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀνεξαρτήτως τῆς πομπῆς καὶ τῶν ἐνδυμάτων. Οἱ ὑπουργοί... ἡ μαγείρισσα... κανεὶς βέβαια δὲν θὰ μ' ἀνεγνώρισε μὲ αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν περιβολήν. Ἄρα, χωρὶς νὰ το θέλω....

Ἔξωθεν τῶν ἀνακτόρων ὁ σκοπὸς τῷ ἐπαρουσίασεν ὅπλα κανονικώτατα, μολονότι ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐζωγραφίσθη κάποια ἀόριστος, δυσδιάκριτος ἔκφρασις. Ἴσως νὰ ἐσκέφθη κάτι τί· ἴσως νὰ μὴν ἐσκέφθη καὶ τίποτε. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐτήρησεν αὐστηρῶς τὴν ἐπιβεβλημένην σιγήν.

— Περίφημα! ἀνελογίσθη ὁ μονάρχης. Ὁ στρατιώτης αὐτὸς μοὶ ἀπονέμει τὰς ἰδίας τιμάς, οἵας καὶ ἂν μὲ ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ μου θρόνου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν κανεὶς δὲν τῳ εἶπεν ὅτι ὁ ἐπαίτης, τὸν ὁποῖον βλέπει, εἶνε ὁ βασιλεύς του, ἄρα.... ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὰ πειράματά μας.

Ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἐν τῷ μέσῳ κεφαλῶν ἀποκαλυπτομένων καὶ κλινουσῶν, παιδίων ζητωκραυγαζόντων ζωηρῶς, ἐκδηλώσεων τιμῆς καὶ δόξης παντοίων, αἱ ὁποῖαι καθίστων ἀκόμη ἐνδοξότερον τὸν Πανένδοξον.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως, συνηντήθη μὲ δύο κυρίας, μητέρα καὶ κόρην, αἱ ὁποῖαι ἐπήγαιναν εἰς τὴν λειτουργίαν.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! εἶπεν ἡ μεγαλειτέρα, ὑποκλινομένη βαθύτατα πρὸ τοῦ Βασιλέως. Θὰ το ἔχῃ τάμμα, ὁ καϊμένος, νὰ ἔλθῃ 'στὴν ἐκκλησίαν μὲ κουρέλια διακονιάρη.

Ἡ κόρη δὲν εἶπε τίποτε, περιορισθεῖσα εἰς ἓν μειδίαμα εὐγλωττον, τὸ ὁποῖον μεγάλως ἐκολάκευσε τὸν Πανένδοξον. Νά, εἶπε καθ' ἑαυτόν, καὶ ἐδῶ ἀκόμη τὸ βασιλικόν μου μεγαλεῖον...

Ὀλίγον παρακάτω ὅμως ὁ Πανένδοξος ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῇ κάποιαν ἀπογοήτευσιν. Ἓν παιδίον δωδεκαετές, ἓν χαμίνιον ἀπὸ ἐκεῖνα που ζητοῦν τὴν εὐκαιρίαν διά νὰ περιπαίξουν καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, ἰδὸν τὸν βασιλέα, ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μίαν πεντάραν καὶ ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ὁμοιότητος, ἐτράπη εἰς φυγήν, μὲ γέλωτα ἠχηρὸν καὶ ἀνευλαβῆ. Κατόπιν ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, καὶ ἐτόλμησε — φρικτὸν εἰπεῖν, — ναί, ἐτόλμησε νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν μύτην του καὶ μὲ τὴν ὀλίγον εὐπρεπῆ αὐτὴν χειρονομίαν νὰ χαιρετίσῃ τὴν βασιλικὴν μορφήν!

— Διάβολε! Ἔχομε καρναβάλια σήμερον καὶ δέν το ἤξευρα, ἀνέκραξε· τρέχω κ' ἐγὼ νὰ μασκαρευθῶ· οὔτε σχολειό, οὔτε τίποτε! Ἀφ' οὗ ὁ βασιλιᾶς μάς μασκαρεύεται....

Καὶ ἐμακρύνθη τρέχων καὶ χοροπηδῶν, ἀφ' οὗ ἐχαιρέτισε πάλιν μὲ τὴν ἰδίαν χειρονομίαν.

Ὁ Πανένδοξος — αὐτὸ σᾶς το βεβαιῶ μεθ' ὅρκου — ὠργίσθη φοβερά. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν μικρόν, ἂν τυχὸν ἐκράτει τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ σκῆπτρόν του. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἦτο γέρων καὶ τὸ χαμίνιον ἔκαμε πτερά, διὰ ν' ἀναγγείλῃ τὴν μεγάλην καὶ φαιδρὰν εἴδησιν εἰς τοὺς συμμαθητάς του.

Ὁ βασιλεὺς Πανένδοξος ἦτο λαίμαργος, ὅσον καὶ ματαιόδοξος. Ἀπελάμβανε μὲν τοῦ αὔλου θυμιάματος, τὸ ὁποῖον ἔκαιον πρὸ αὐτοῦ οἱ εὐλαβεῖς ὑπήκοοι, ἀλλ' ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν τῆς πουδίγκας, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ τον ἐφιλοδώρει ἡ Βαλσαμίνη, ἀφ' οὗ τὴν κατεσκεύαζε διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν. Ἐκτὸς τούτου, ὁ στόμαχός του τὸν εἰδοποίει ὅτι ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος ἤγγιζε. Ἔκαμε λοιπὸν μεταβολὴν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παλάτιον, φθάσας ἀκριβῶς ἐν ᾧ ἐκτυποῦσε μεσημέρι. Στρατιῶται καὶ θεράποντες παντοειδεῖς, προσέτρεξαν εἰς τὰ προπύλαια διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸ μοναδικὸν θέαμα τοῦ μασκαρευμένου βασιλέως.

— Λοιπόν, ἀγαπητή μου, εἶπεν ὁ βασιλεύς, εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου τον περιέμενεν ἡ βασίλισσα, βυθισμένη ἀκόμη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ μυθιστορήματος, ἐκέρδισά τὸ στοίχημα! Ὅλοι ὅσους ἀπήντησα, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, μοῦ ἔδειξαν τὸν ἴδιον σεβασμόν, ἀνάμικτον μὲ κάποιαν ἔκπληξιν· ὁμολογουμένως, διότι δὲν εἶνε συνειθισμένον νὰ μεταμφιέζωνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ βασιλεῖς. Καὶ ὅμως παντοῦ ἀπήλαυσα τιμῶν καὶ δόξης. Μεθ' ὅλην τὴν μετριοφροσύνην λοιπόν, ἡ ὁποία εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἀρετάς μου, ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἰς ἐμέ, εἰς τὸ ἄτομόν μου, καὶ ὄχι εἰς τὸ στέμμα μου, ἀπευθύνονται καὶ αἱ τιμαὶ καὶ αἱ δόξαι. Κατώτερα... θὰ γευθῶ μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὴν πουδίγκαν, ἡ ὁποία θὰ μοῦ φανῇ διττῶς γλυκεῖα, ἀφ' οὗ θὰ την κατασκευάσῃς σύ.

Ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία εὑρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος ἑνὸς κεφαλαίου, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδοῦσα τὸν πιστόν της σύζυγον ἐξερράγη εἰς γέλωτα, ὅπως καὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος μαθητής, εἶτα, λαβοῦσα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, τὸν ἔφερε πρὸ τοῦ μεγάλου καθρέπτου, τοῦ ἀνηρτημένου ὑπεράνω τῆς ἑστίας.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ἠρέμα, ὅτι δὲν εἶνε τόση βία ν' ἀγοράσωμεν αὐγὰ καὶ ἄχνην. Παρατηρήσατε, μεγαλειότατε.

Ὁ Πανένδοξος ἔρριψεν ἓν βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην. Ἀλλοίμονον! Ἐφοροῦσε τὸ βασιλικὸν στέμμα ἐπάνω ἀπὸ τὸν βαρβάκερόν του σκοῦφον!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΡΟΣ

ΕΝ ΩΡΑ, ΘΥΕΛΛΗΣ

Μαῦρα τὰ βουνά,
καταχνιὰ τα θάψτει.
Θύελλα περνᾷ,
Καὶ βροντᾷ κι' ἀστράφτει

Ἄνεμος ψυσᾷ,
ἡ καλύβα τρίζει,
ὁ γυαλὸς λυσσᾷ,
κυματεῖ κι' ἀφρίζει.

Γλάρος που πετᾷ
γιὰ φαγὶ χαλεύει.
Βάρκα 'στὰ ἀνοιχτά,
ναύτης κινδυνεύει.

Ἄχ, παρακαλῶ,
κάμε, Πλάστα, χάρι!
Σῶσε τὸν καλό,
τὸν ψτωχὸ βαρκάρη.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

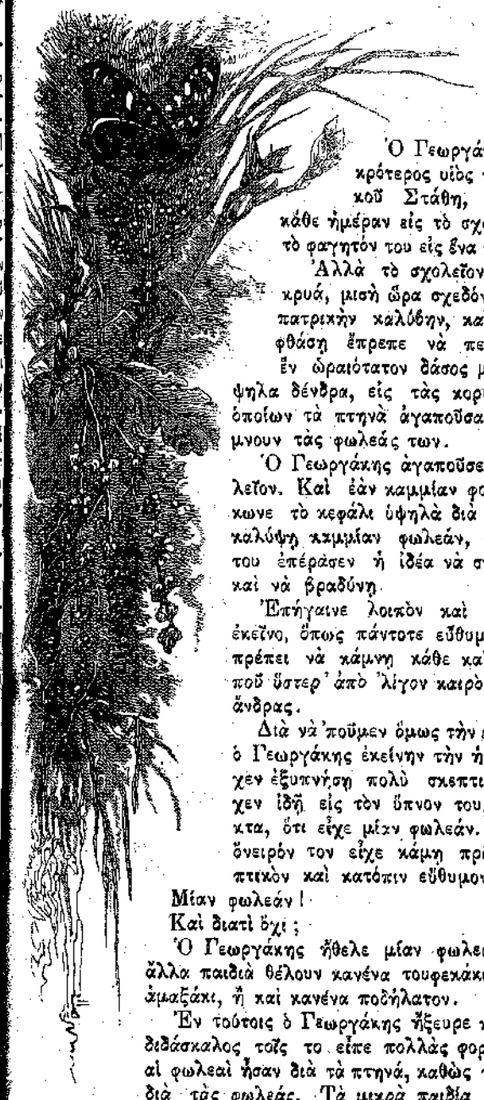

Ὁ Γεωργάκης ὁ μικρότερος υἱὸς τοῦ χωρικοῦ Στάθη, ἐπήγαινε κάθε ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον, μὲ τὸ φαγητόν του εἰς ἕνα πανεράκι.

Ἀλλὰ τὸ σχολεῖον ἦτο μακρυά, μισὴ ὥρα σχεδὸν ἀπὸ τὴν πατρικὴν καλύβην, καὶ διὰ νὰ φθάσῃ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἓν ὡραιότατον δάσος μὲ ὑπερύψηλα δένδρα, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὁποίων τὰ πτηνὰ ἀγαποῦσαν νὰ κάμνουν τὰς φωλεάς των.

Ὁ Γεωργάκης ἀγαποῦσε τὸ σχολεῖον. Καὶ ἐὰν καμμίαν φορὰν ἐσήκωνε τὸ κεφάλι ὑψηλὰ διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ κιμμίαν φωλεάν, ποτὲ δέν του ἐπέρασεν ἡ ἰδέα νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ βραδύνῃ.

Ἐπήγαινε λοιπὸν καὶ τὸ πρωὶ ἐκεῖνο, ὅπως πάντοτε εὔθυμος, ὅπως πρέπει νὰ κάμνῃ κάθε καλὸ παιδί, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν θὰ γίνῃ ἄνδρας.

Διὰ νὰ 'ποῦμεν ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ὁ Γεωργάκης ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχεν ἐξυπνήσῃ πολὺ σκεπτικός. Εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸν ὕπνον του, τὴν νύκτα, ὅτι εἶχε μίαν φωλεάν. Αὐτὸ τὸ ὄνειρόν του εἶχε κάμῃ πρῶτα σκεπτικὸν καὶ κατόπιν εὔθυμον.

Μίαν φωλεάν!

Καὶ διατί ὄχι;

Ὁ Γεωργάκης ἤθελε μίαν φωλεάν, ὅπως ἄλλα παιδιὰ θέλουν κανένα τουφεκάκι, κανένα ἀμαξάκι, ἢ καὶ κανένα ποδήλατον.

Ἐν τούτοις ὁ Γεωργάκης ἤξευρε καλά, — ὁ διδάσκαλος τοῖς το εἶπε πολλὰς φοράς, — ὅτι αἱ φωλεαὶ ἦσαν διὰ τὰ πτηνά, καθὼς τὰ πτηνὰ διὰ τὰς φωλεάς. Τὰ μικρὰ παιδία ἔχουν τὸ σπίτι τῶν γονέων των καὶ μέσα εἰς τὸ σπίτι τὸ κρεβατάκι των. Τί τους χρειάζεται λοιπὸν ἡ φωλεά; Ἔκειτα; νὰ καταστρέψῃ ἕνα παιδὶ μίαν φωλεάν, ἕνα σπίτι δηλαδὴ πτηνῶν, γεμάτο αὐγὰ ἢ πουλάκια, εἶνε τὸ ἴδιον σὰν ἕνα μεγάλο καὶ κακὸ πουλὶ νὰ κατέστρεφε τὸ σπίτι, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ αὐτό, ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφάκια του.

Ἀλλ' ὁ Γεωργάκης δὲν θέλει πλέον νὰ ξεύρῃ τίποτε. Ἡ ἰδέα τῆς φωλεᾶς κυριεύει τὸ πνεῦμά του. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας τώρα κάθε πρωὶ βραδύνει καὶ περισσότερον εἰς τὸ δάσος.

Ἐπὶ τέλους, τὴν ὀγδόην ἡμέραν δὲν ἀντέχει.

Μία μεγάλη φωλεὰ ἦτο ἐκεῖ ὑψηλά, εἰς ἓν σημεῖον ὅπου πολλοὶ κλάδοι συνηνοῦντο. Ἓν πτηνόν, πρὸ ὀλίγου εἶχε κατέλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡ φωλεὰ ἦτο μόνη.

— Θὰ ἔχῃ πουλάκια μέσα, χωρὶς ἄλλο· εἶπεν ὁ Γεωργάκης. Πρέπει νὰ νέβω νὰ ἰδῶ.

Ἀφίνει τὸν σάκκον του εἰς κάτι θάμνους, καὶ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ...

Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου εἶνε χονδρός. Ὁ Γεωργάκης καταβάλλει κόπον πολύν. Ἀλλ' ἐπιμένει καὶ σκαρφαλώνει καὶ ἀναβαίνει καὶ ἀναβαίνει...

Νά τος! ἔφθασε τὴν φωλεάν. Ἔτσι νὰ κάμῃ τὸ χέρι του τὴν ἔπιασε... Νά, θὰ την πιάσῃ... Ἀλλ' ἔξαφνα ἓν ἄλλο πτηνὸν πετᾷ ἀπὸ μέσα. Δὲν ἀπομακρύνεται. Πετᾷ γύρῳ γύρῳ ἀνήσυχον, θυμωμένον.

— Εἶνε ἡ μητέρα! συλλογίζεται ὁ Γεωργάκης. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχῃ μικρά.

Ἀνασηκώνεται ὀλίγον καὶ κατορθώνει νὰ ἴδῃ μέσα εἰς τὴν φωλεάν. Πέντε μικρά, ἄπτερα, τρέμοντα, ἔτειναν τὸ ῥάμφος ἀνοικτὸν πρὸς τὸ ἀνήσυχον πτηνόν, ὡς νὰ ἤθελον νὰ τῳ εἴπουν:

« Ἄχ! διατὶ ἔφυγες. Ἔλα! πεινᾶμε καὶ κρυόνουμε. Ὁ μπαμπᾶς 'πῆγε νὰ βρῇ τροφή' ἐσύ μας ἐζέσταινες. Γιατὶ ἔφυγες; Ἔλα! »

Ἀλλ' ἡ μητέρα φαίνεται ὅτι δὲν ἀκούει τὴν ἄφωνον αὐτὴν πρόσκλησιν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ γύρῳ γύρῳ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, χωρὶς νὰπομακρύνεται.

Ὁ Γεωργάκης ἁπλόνει πάλιν τὸ χέρι του. Ἀλλ' ἐν ᾧ εἶνε ἕτοιμος νὰρπάσῃ τὴν φωλεάν, γυρίζει πρὸς τὸ πτηνὸν καὶ το βλέπει. Τοῦ φαίνεται ὅτι τὰ μάτια τοῦ πουλιοῦ γίνονται μεγαλείτερα, ἐλαστικώτερα καὶ λάμπουν ὅπως ποτὲ δὲν ἔλαμψαν μάτια πουλιοῦ. Ἔξαφνα τὰ μικρὰ ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν μέσα εἰς τὴν φωλεάν:

— Κιουί, κιουί, κιουί!

— Μὰ πῶς; 'μιλοῦν καὶ τὰ ζῷα; ψιθυρίζει ὁ Γεωργάκης, τρομαγμένος. Τῷ ὄντι δὲ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τῳ ἐζήτουν χάριν, ἡ μητέρα μὲ τὰ μάτια της, τὰ πουλάκια μὲ τὸ κ ι ο υ ί, κ ι ο υ ί.

Καὶ ὅμως δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ συνείδησις τοῦ Γεωργάκη, ἡ ὁποία ἐξηγήρετο εἰς τὴν κακὴν πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν ἦτο ἕτοιμος νὰ κάμῃ.

Ναί, αὐτὴν ἤκουε εἰς τὰ « κ ι ο υ ί, κ ι ο υ ί » τῶν πουλιῶν. Αὐτὴ ἐπίσης κατωπτρίζετο εἰς τὰ μεγάλα καὶ ζωηρὰ μάτια τῆς μητέρας.

— Τί τα θέλεις! ἀπεκρίθη ὁ Γεωργάκης! ἔχει δίκαιο αὐτὴ ἡ μητέρα νὰ μὴ θέλῃ νὰ της πάρω τὴ φωλιά της. Ἔχουν δίκαιο τὰ πουλάκια νὰ μὴ θέλουν νὰ πέσουν 'στὰ χέρια μου! Τί νὰ τα κάμω! Ἔμπρός! Ζήσετε ἥσυχα, μικρά μου! »

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι ὁ Γεωργάκης ἔφθασε πολὺ ἀργὰ τὸ πρωὶ ἐκεῖνο εἰς τὸ σχολεῖον· ὁ διδάσκαλός τα παρετήρησε καὶ τον ἠρώτησε:

— Εἶνε κανένας ἄρρωστος 'στὸ σπίτι σας, παιδί μου;

— Ὄχι, κύριε.

— Ἀλλὰ τότε πῶς ἤργησες;

Ὡς ἀστραπὴ τῳ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του. Ἠσθάνθη ἐν ὀχληρὸν βάρος εἰς τὴν συνείδησιν καὶ ἤθελε νὰ ἐλαφρωθῇ. Τὰ εἶπε λοιπὸν ὅλα.

Ὁ διδάσκαλος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ εἰλικρίνεια, δέν τον ἐπέπληξε. Καὶ αὐτὸ ἔκαμεν ἀκόμη μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Γεωργάκην.

— Τί καλὰ που φέρονται πρὸς ἐμέ, ἐσκέφθη, ἐν ᾧ ἐγὼ παρ' ὀλίγον νὰ κάμω μίαν τόσῳ κακὴν πρᾶξιν!

Ἔκτοτε ὁ Γεωργάκης βλέπει τὰς φωλεὰς μόνον διὰ νὰ θαυμάζῃ τὴν κατασκευήν των· κανεὶς δὲ πλέον δέν τον ἐπέπληξεν ὅτι ἐπῆγεν ἀργὰ εἰς τὸ σχολεῖον.

ΑΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· εἶδε σελ. 294)

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των διευθύνονται κατεσπευσμένως εἰς τὸ μελετητήριόν των καὶ καταβάλλουσιν ὅλην τὴν προσπάθειάν των ὅπως γράψωσι μίαν καλὴν ἔκθεσιν, τὴν ὁποίαν, ἐν τῇ μετανοίᾳ των, θεωροῦσιν ὡς τὴν πρώτην προσφορὰν πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ κ. Ραπτᾶ.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔφθασαν εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας, σφίγγουσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων, ὡς νὰ δίδωσιν ὁ εἷς ὑπόσχεσιν πρὸς τὸν ἄλλον·

— Σύμφωνοι! λέγουσι

Εἰς τί εἶνε σύμφωνοι; Κανεὶς δὲν το ἠξεύρει. Ἀλλ' αὐτοὶ συνεννοήθησαν.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Συμεὼν τοὺς περιμένουσι μετ' ἀνυπομονησίας. Ἐπενόησαν νέον τέχνασμα ὅπως πειράξωσι τὸν διδάσκαλον Ἀλλὰ γενικὴ ἀγανάκτησις καταλαμβάνει αὐτοὺς ὅτε εἶδον ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ δὲν θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ τέχνασμά των. Τοὺς ἀποκαλοῦσι λιποτάκτας, δεικνύουσι πρὸς αὐτοὺς τὸν γρόνθον· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ταράσσονται, εἶνε στερεοὶ ὡς βράχοι εἰς τὴν ἀπόφασίν των.

Ἡ τάξις διαιρεῖται εἰς δύο στρατόπεδα· οἱ δειλοί, αἰσθανόμενοι ἑαυτοὺς ὑποστηριζομένους τώρα, δηλοῦσιν ἀναφανδὸν ὅτι ἐβαρύνθησαν τὰς τιμωρίας καὶ τὰς ἐπιπλήξεις καὶ ὅτι οὐδεμίαν διάθεσιν ἔχουν νὰ φέρωνται τοῦ λοιποῦ κακῶς ἐντὸς τοῦ σχολείου. Οἱ Συμεωνικοί, ὀλίγοι τὸν ἀριθμόν, βλέπουσι ναυαγοῦντα τὰ σχέδιά των, ἀλλ' οὐδὲν δύνανται νὰ πράξωσι, φυλάττουσι μόνον μνησικακίαν κατὰ τῶν δύο ἀδελφῶν. Οὗτοι πολὺ ὀλίγον ἀνησυχοῦσι, διότι δὲν τους μέλει διόλου περὶ τῆς γνώμης τῶν ἀμελῶν καὶ ἀτάκτων.

Νέον δελτίον ἦλθεν ἐκ τοῦ σχολείου εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ λοχαγοῦ· ὁ θεῖος τῶν παιδίων τρίβει ἐκ χαρᾶς τὰς χεῖράς του·

— Καλὰ παιδιά, καλὰ παιδιά! ψιθυρίζει· μία παρατήρησις τοῦ γέροντος θείου των ἤρκεσε διὰ νὰ τα φέρῃ εἰς τὸν ἴσον δρόμον.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐτήρησαν τὸν λόγον των· θεωροῦνται οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τῆς τάξεώς των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Δὲν εἶνε καιρὸς νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον καὶ διὰ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Παῦλον;

Ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἐπιμελὴς Ἰάκωβος, διπλασιάζει τὴν μελέτην του· διότι πλησιάζει ὁ Αὔγουστος, ὁ μὴν τῶν ἐξετάσεων.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐργάζονται μὲ ἀκατάβλητον ζῆλον, ὁ δὲ κ. Ραπτᾶς ἐκπλήττεται καὶ θαυμάζει.

Οὔτε ὁ Παῦλος δὲν ἔχασε τὸν καιρόν του. Ἀναγινώσκει ἤδη ἐλευθέρως· οὐδὲν κείμενον τὸν δυσκολεύει, οὐδὲ τὰ διὰ λεπτῶν γραμμάτων τυπωμένα, τὰ ὁποῖα πρὸ δύο μηνῶν τοῦ ἐφαίνοντο ἀληθῶς ἱερογλυφικά. Καὶ εἰς τὴν γραφὴν προωδεύσεν ὁμοίως· ὁ Παῦλος, ἀφοῦ εὐδοκίμησεν εἰς τὰς ἰώτας, ἐχάραξεν ἀλληλοδιαδόχως πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς διδασκαλίσσης ἀρκετὰ γράμματα καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ φοβερὸν Ο, τὸ Ο ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ναυαγοῦν τόσοι νεαροὶ μαθηταί. Νίκη! ἀπὸ τὴν προτεραίαν ὁ Παῦλος ἐχάραξε δύο σελίδας λαμπρῶν Ο, τὰ ὁποῖα παρατάσσονται μὲ κανονικότητα ἀξιοζήλευτον.

Ἡ κυρία Προβατᾶ τὰ παρατηρεῖ μὲ εὐχαρίστησιν· χωρὶς ἄλλο ὁ μαθητὴς οὗτος θὰ τὴν τιμήσῃ. Ὅταν εἰμπορῇ τις νὰ κατασκευάζῃ τοιαῦτα Ο, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ φθάσῃ εἰς ὑψηλὴν θέσιν.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν λοχαγόν, ὁ δὲ γέρων στρατιωτικὸς ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν του εἶπε φαιδρῶς εἰς τὴν ἀδελφήν του·

— Ἀκόμη ἕνας, Συλβία, ποῦ θὰ τιμήσῃ τὸ οἰκογενειακόν μας ὄνομα.

Ὁ Παῦλος εἶχε γείτονα εἰς τὸ θρανίον του ἓν καλὸν παιδίον, ὀλίγον τι μεγαλείτερον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ πολὺ καὶ μὲ τὸ ὁποῖον παίζει εὐχαρίστως. Τὸ παχουλὸν τοῦτο παιδίον, τὸ ὁποῖον καλεῖται Ἀθανάσιος καὶ ὑποκοριστικῶς Νάσος, ἠσθάνθη ἀληθῆ θαυμασμὸν διὰ τὰς δύο ὡραίας σελίδας, τὰς ὁποίας ἡ διδασκάλισσα μετεβίβασεν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα εἰς ὅλην τὴν τάξιν, ἀντὶ δὲ νὰ αἰσθανθῇ ζηλείαν, ἠσθάνθη ὅλην τὴν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ λοχαγοῦ ἀγάπην του διπλασιασθεῖσαν.

— Παῦλε, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ διάλειμμα, τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;

— Ἀξιωματικός, ὅπως ὁ θεῖός μου, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη ἰσχυρὰν κλίσιν πρὸς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἀκοῦον τὸν θεῖόν του διηγούμενον τὰς ἐκστρατείας εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος καὶ περιγράφοντα τὰς μάχας.

Ἡ δήλωσις αὕτη δὲν ἐπέφερεν ἐπὶ τοῦ φίλου του τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἤλπιζε.

— Ἀξιωματικός! ὡραῖα, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, εἶπεν ὁ Νάσος, οἱ ἀξιωματικοὶ φοροῦν χρυσᾶς ἐπωμίδας καὶ σπαθί, ἀλλά...

— Ἀλλὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος, δυσηρεστημένος κάπως, διότι εἶδεν ὅτι ἡ δήλωσίς του ἔγινε μὲ ἀδιαφορίαν δεκτή.

— Ἐγὼ ξεύρω ἄλλα ἐπαγγέλματα ὡραιότερα.

— Ποῖα εἶνε αὐτά; Μηχανικός;

— Ἀ! μπᾶ! δὲν μ' ἀρέσει νὰ κάμνω γεφύρια ἢ νὰ καταβαίνω εἰς τὰ σκοτεινὰ πηγάδια ποὺ εἶνε εἰς τὰ μεταλλεῖα. Καὶ τί δόξα τάχα εἶνε νὰ τα κάνῃ κανεὶς ὅλα αὐτά;

— Τί δόξα;

Καὶ ὁ Παῦλος ἔκπληκτος παρατηρεῖ τὸ ὀκταετὲς ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ μὲ τόσην ἀφέλειαν περὶ τῆς δόξης.

— Ναί, τί δόξα, σ' ἐρωτῶ. Ἐγώ, θέλω νὰ κάμω ὅ τι ἔκαμεν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνακαλυφθῇ δυὸ φορὰς ἡ Ἀμερική.

— Ναί, ἀλλὰ πολλοὶ ἄλλοι τόποι μᾶς εἶνε ἄγνωστοι. Ὁ ἀδελφός μου ἐδιάβασεν εἰς μεγάλα βιβλία ὡραίας ἱστορίας καὶ μοῦ τὰς διηγεῖται ὅταν παίρνω καλοὺς βαθμούς. Οἱ θαλασσοπόροι αὐτοί, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ βάσανα καὶ κινδύνους εὑρίσκουν νέους τόπους, καὶ ἐπιστρέφουν μὲ τὸ καλὸν εἰς τὴν πατρίδα των, γεμᾶτοι ἀπὸ πλούτη καὶ δόξαν.

— Καὶ εἶνε μακρὰ αὐτοὶ οἱ τόποι;

— Δὲν πιστεύω· ἀφ' οὗ τώρα κάμνουν τὸν γῦρο τοῦ κόσμου εἰς ὀγδοήντα ἡμέρας, θὰ εἰπῇ πῶς δὲν εἶνε μακρυά. Καὶ τί ὡραῖα ποῦ εἶνε! ἂν εἴξευρες πόσον ὡραῖα εἶνε. Δένδρα θεόρτα καταφορτωμένα ἀπὸ ὀπωρικὰ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά μας· ζῶα διαφόρων εἰδῶν μὲ κρέας νοστιμώτατον. Ὤ, ἐγὼ το ἀπεφάσισα· θὰ πάγω ἐκεῖ πέραν· καὶ ἂν θέλῃς, πᾶμε μαζί.

— Δὲν εἶνε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος μαῦροι ἄνθρωποι ποὺ τρώγουν τοὺς ἄσπρους καὶ φίδια ποὺ σκοτώνουν μὲ τὸ φαρμάκι των;

— Δειλέ! οἱ ἄγριοι ἔχουν κἄτι ἐλεεινὰ τόξα καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ὅπλα ποὺ ἀφίνουν εἰς τὸν τόπον. Τὰ φίδια τὰ σκοτώνουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ μπαστούνια των καὶ τρώγουν τὸ κρέας των, γιατὶ ὁμοιάζουν μὲ μεγάλα χέλια. Μὲ μιὰ φούχτα ὑάλινες χάνδρες παίρνει κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς ὅ,τι θέλει· ὡραῖα ὅπλα, δέρματα ζῴων καὶ καμμιὰ φορὰ διαμάντια.

— Διαμάντια;

— Ναί, διαμάντια. Καὶ ἔπειτα, ἄκουσε. Σ' αὐτὰ τὰ ταξείδια εὑρίσκει κανεὶς καινούργια νησιά· ὁ ἀδελφός μου ἔλεγε πῶς αὐτὰ τὰ νησιὰ εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος, γεμᾶτος, ὅπως καὶ ὁ παλαιὸς ἀπὸ γάλα καὶ ἀπὸ μέλι. Τί ὡραῖα ποῦ θὰ εἶνε αἱ; Ὅποιος ἀνακαλύπτει αὐτὰ τὰ ὡραῖα νησιὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς δίδῃ ἕνα ὄνομα καὶ νὰ στήνῃ τὴν σημαίαν ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος του. Ἡ πατρίς του λοιπὸν φαντάζεσαι πόσον θὰ τον εὐγνωμονῇ! Αἱ ἐφημερίδες κάμνουν λόγον διὰ τὸν περιηγητὴν καὶ τον λέγουν ἀτρόμητον, ἐπιφανῆ, σοφὸν, καὶ ὅλαι αἱ κυβερνήσεις τοῦ δίδουν παράσημα. Εἶνε καλλίτερα παρὰ νὰ κερδίσῃ κανεὶς τὰ παράσημα εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἐμένα μ' ἀρέσει καλλίτερα νἆμαι περιηγητὴς παρὰ λοχαγὸς ἢ στρατηγός.

Ὁ κώδων ὁ σημαίνων τὸ τέλος τοῦ διαλείμματος διέκοψε τὴν διήγησιν τοῦ μικροῦ φίλου τῶν περιπετειῶν, ἀλλ' οἱ λόγοι αὐτοῦ ἔμειναν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Παύλου καὶ εἰς τὸ μάθημα ἦτο ἀφῃρημένος.

Τὰ Ο δὲν ἦσαν πλέον τόσον κανονικά, καὶ δύο μεγάλαι μουντζοῦραι ἐκηλίδωσαν τὸ τετράδιον ἐκεῖνο, τὸ τόσον λευκόν.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ ὕπνος τοῦ παιδίου ἦτο νευρικὸς καὶ τεταραγμένος. Αἱ δύο ἐκεῖναι μουντζοῦραι ἐμεγάλωσαν, ἐμεγάλωσαν τόσον ὥστε μετεβλήθησαν εἰς ἐρημικὴν νῆσον, τὴν ὁποίαν οἱ δύο φίλοι ἠθέλησαν νὰ προσφέρουν εἰς τὴν Πατρίδα. Οἱ δύο ἐξερευνηταὶ ἔζων εὐτυχέστατον βίον, ἐπανήρχοντο δὲ εἰς τὴν χώραν των ἀναγγέλλοντες εἰς τὴν ἐπιστήμην τὰς νέας ἀνακαλύψεις των.

Οἱ νέοι οὗτοι ὁρίζοντες τοὺς ὁποίους ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Παῦλον ὁ φίλος του ἐνέπνευσαν νέους πόθους εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ λοχαγοῦ, ἀνεπαισθήτως δὲ τὸ παιδίον ἐζήλευσε τὴν δόξαν τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου· χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν φιλοδοξίαν του εἰς τὸν λοχαγὸν ὁ Παῦλος, τῷ ὡμίλησε περὶ τοῦ ἐνδόξου Γενουηνσίου, ὁ δὲ θεῖος πρόθυμος κάντοτε νὰ διδάσκῃ τοὺς ἀνεψιούς του, εὐχαρίστως διηγήθη πῶς ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερική. Ἡ ἀπαρσία τοῦ πληρώματος ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἐψύχρανε κάπως τοὺς φλογεροὺς πόθους του, μεγάλη δὲ ἦτο ἡ ἀγανάκτησίς του διὰ τὴν ἀχαριστίαν τῶν Ἱσπανῶν πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἐδώρησεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν ὁλόκληρον κόσμον.

Τὰς ἀνησυχίας του ταύτας ἐξέφρασεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν φίλον του, ἀλλ' οὗτος ἀπήντησεν ὅτι τὰ πράγματα τώρα εἶνε διαφορετικὰ καὶ ὅτι τιμῶνται καὶ ἀνταμείβονται.

Μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην τὸ παιδίον οὐδὲν ἄλλο ὠνειροπόλει ἢ ἀγνώστους κόσμους. Τὸ ἐρημητήριον, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον φαιδρόν, τόσον χαριτωμένον τῷ ἐνέπνεεν οἶκτον. Ἦτο στενόχωρον πληκτικόν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΤΕΪΟΝ

Ὅταν σᾶς προσκαλοῦν εἰς κανένα φιλικὸ σπίτι νὰ πάρετε τὸ τσάϊ, καὶ σᾶς γεμίζουν τὸ φλιντζάνι μ' ἓν ὑγρὸν εὐῶδες καὶ θερμόν, καὶ θέτουν εἰς τὸ πιατάκι σας μπισκοτάκια κομψὰ καὶ ὀρεκτικά— σᾶς ἦλθε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν νὰ ἐρωτήσετε, τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ τσάϊ, καὶ πῶς καλλιεργεῖται;

Θὰ ἠξεύρετε βέβαια ὅτι τὸ τεῖον εἶνε φυτὸν τῆς Κίνας. Οἱ Κινέζοι τὸ λέγουν τσᾶ, τὸ φυτεύουν δὲ πάντοτε εἰς λοφίσκους μεσημβρινούς, ἐπὶ ἐδάφους τραχέος καὶ πετρώδους. Εἰς γαίας λιπαρὰς ἢ ἐκτεθειμένας εἰς τὸν βορρᾶν, τὸ τεῖον δὲν προκόπτει. Τὸ δενδρύλλιον εἶνε φουντωτόν, πυκνόφυλλον, ἡ δὲ συγκομιδὴ τῶν φύλλων του γίνεται τρεῖς φορὰς τὸν χρόνον. Κόπτουν μὲ προσοχὴν φύλλον πρὸς φύλλον καὶ τὰ ἐναποθέτουν εἰς μεγάλους δίσκους ψαθοπλέκτους.

Ἡ πρώτη συγκομιδή, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἡ ὀλιγώτερον ἄφθονος, παρέχει τὸ ἐκλεκτότερον προϊόν. Εἶνε τὸ αὐτοκρατορικὸν τεῖον ἢ τὸ ἄνθος τοῦ τεΐου, τὸ ὁποῖον προορίζεται ὅλον διὰ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλήν. Μόλις κοποῦν καὶ πρὶν ἀκμῇ μαρανθοῦν, τὰ διαλέγουν καὶ τὰ τοποθετοῦν ἐπάνω εἰς σιδηρᾶς πλάκας θερμάς. Τὰ ἀφίνουν ὀλίγα λεπτὰ καὶ κατόπιν τὰ συστρέφουν ἕνα ἕνα διὰ τῆς παλάμης. Ἡ πρώτη παρασκευὴ χρησιμεύει εἰς τὸ ν' ἀφαιρῇ τὴν ἰσχυρὰν ναρκωτικὴν δύναμιν τοῦ τεΐου, — διότι, ποῖος θὰ το πιστεύσῃ! τὸ τεῖον, ἂν δὲν ἐλάμβανον αὐτὸ τὸ μέτρον, θὰ σας ἔφερεν ὕπνον, ἀντὶ νὰ σας φέρῃ ζωηρότητα· — ἡ δὲ δευτέρα, ἐπίσης ἀναγκαία, χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ καταλαμβάνῃ τὸ τεῖον ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον χῶρον καὶ νὰ διατηρῆται.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μία μικρὰ ἱστορία σχετική.

Εἰς τὴν μικρὰν Καίτην ἐχάρισαν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς της μίαν ὡραιοτάτην συσκευὴν τεΐου ἀπὸ πορσελάνην. Ἀμέσως λοιπὸν προσεκάλεσε τὰς φίλας της εἰς τὸ σπίτι της διὰ νὰ την ἐγκαινιάσουν. Ἡ μητέρα της ἐδέχθη τὰς μητέρας εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ δὲ Καίτη, ἡ ὁποία ἐκ τῶν προτέρων εἶχε γεμίσῃ μὲ ζάχαριν καὶ μὲ γάλα τὰ σχετικὰ δοχεῖα τῆς συσκευῆς καὶ εἶχεν ἀγοράσῃ ὡραῖα μπισκοτάκια μὲ τὰ παραδοξότερα σχήματα, ἀνέλαβε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ τεῖον.

Ἡ κομψὴ προχόη ἔβραζεν. Αἱ μικραὶ φίλαι διεσκέδαζον φυλλομετροῦσαι ἕνα τόμον τῆς Διαπλάσεως. Ἀλλ' ἔξαφνα ἡ Καίτη παρετήρησεν ὅτι παρέλειψε κἄτι τι οὐσιῶδες: νὰ ρίψῃ τσάϊ εἰς τὴν τσαγιέραν.

Τρέχει εἰς τὸ μπουφέ, ἀνοίγει τὸ κουτὶ τοῦ τσαγιοῦ, τίποτε! οὔτε κόκκος. Τί νὰ κάμῃ;

Νὰ στείλῃ τὴν ὑπηρέτριαν ν' ἀγοράσῃ; Μπᾶ! Θὰ ἔχανε πολὺν καιρόν.

Ἡ Καίτη ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ μητέρα της ἔχει ἓν σινικὸν δενδρύλλιον εἰς τὴν αἴθουσαν. Κάθε φύλλον κινεζικόν, ζεματιζόμενον θὰ γίνεται τσάϊ— σκέπτεται ἡ Καίτη. Πηγαίνει λοιπὸν κρυφὰ εἰς τὴν αἴθουσαν, συλλέγει φύλλα καὶ τα ῥίπτει εἰς τὴν τσαγιέραν της. Ὕστερα ῥίπτει μέσα τὸ βραστὸν νερὸν καὶ κάθηνται ὅλαι περὶ τὴν τράπεζαν. Τί θαυμάσιον ποτόν! Ὅλαι το ἐπαινοῦν καὶ ἡ μικρὰ Καίτη ἐνδομύχως μακαρίζει ἑαυτὴν διὰ τὴν εὐτυχῆ της ἐμπνευσιν...

Ἀλλὰ μίαν ὥραν μετὰ τὴν πόσιν τοῦ θαυμασίου τεΐου, αἱ προσκεκλημέναι καταλαμβάνονται ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἀπὸ ἀδιαθεσίαν ἐξαφνικὴν καὶ... ὄχι πολὺ εὔφημον.

Τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα εἶχε κόψῃ ἡ Καίτη, ἦσαν φύλλα σιλλικυπρίου, τοῦ φυτοῦ ἐκείνου ἐκ τῶν σπόρων τοῦ ὁποίου παράγεται τὸ κίκινον ἔλαιον, μὲ ἄλλους λόγους τὸ ῥετσινόλαδον!

Ποτὲ ἰατρικὸν δὲν ἐλήφθη ἀπὸ μικρὰ κοράσια μὲ περισσοτέραν προθυμίαν καὶ φαιδρότητα!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἔχεις δίκαιον, *Χρυσάνθεμον τῆς Σύρου*, αἱ καλλίτεραι πνευματικαὶ ἀσκήσεις εἶνε ὅσαι δὲν ἐπιδέχονται παρὰ μίαν μόνον λύσιν. Τοιαῦταί λοιπὸν νὰ μοι στέλλῃς κατὰ προτίμησιν. Διὰ τὸ ἄλλο δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε. Εἶνε βρος ἀναγκαιότατος διὰ τὴν διαλογὴν τῶν λύσεων, δικαιότατος δὲ ἀφ' οὗ ἰσχύει δι' ὅλους.

Πολὺ γνωσταὶ ἦσαν αἱ πρῶταί σου πνευματικαὶ ἀσκήσεις, φιλτάτη *Βιργινία Χατζηνικολῆ*. Στεῖλέ μου ἄλλας.

Στέλλε μου πάντοτε λύσεις, φίλτατε *Περικλῆ Σκέφερη*· πολὺ μ' εὐχαριστεῖς.

Εὐχαριστῶ, *Λευκὴ Μαργαρίτα*, διὰ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς ἔσπευσες νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ μικρὸν λάθος. Ἀλλὰ διατί νὰ λυπηθῇς τόσον πολύ;

Χαίρω πολὺ πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου, *Ἠρ. Ἀναστασιάδη*. Καὶ ἐγὼ σε ἀγαπῶ, ὅπως ὅλοι τὸ σπίτι σου διότι ἄρχισες νὰ γίνεσαι καλὸ παιδὶ ἀφ' ὅτου μὲ διαβάζεις καθώς λέγεις. Ἂν καὶ προτήτερα δὲν πιστεύω ὅτι νὰ ἦσουν κακὸ παιδί.. Νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου, ἀγαπητὴ *Καρδερίνα*. Βλέπεις πόσον ὡραία εἶνε ἡ διασκέδασις μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος;

Φοῖβε Ἀπόλλον, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Μάλιστα, πρέπει νὰ σημειώνῃς καὶ τῶν ἰδικῶν σου πνευματικῶν ἀσκήσεων τὰς λύσεις.

«Δύοτεραι σκέψεις σοφώτεραι», *Δόκεμε Πλοίαρχε*. Καὶ εἰς ἀνώτερα! Ἡ ἰδέα σου πολὺ μοῦ ἤρεσε.

Μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Τόξον τοῦ Φοίβου*. Εἶθε λοιπὸν νὰ μὴ λησμονήσῃς ποτὲ τὴν καλήν σου «μητέρα, διδασκάλισσαν καὶ φίλην» εἰς τὴν ὁποίαν, καθὼς γράφεις, ὀφείλεις τὰ πάντα, καὶ νὰ ἐξακολουθῇς πάντοτε νὰ την ἀναγινώσκῃς καὶ νὰ την ἀγαπᾷς.

Λέων τῆς Ἀφρικῆς, ὁ πόθος σου ἰδοὺ σήμερον ἐκπληροῦται καὶ ὁ συνώνυμός σου *Ἀφρικανικὸς Δέων* θὰ λάβῃ τὰ χαιρετισματά σου. Ἀλλ' ἐλησμόνησες νὰ σημειώσῃς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ ὄνομά σου. Προτιμῶ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον.

Ὄχι πρὸς δημοσίευσιν, *Ἀλ. Λ. Πανταζῆ*, ἀλλὰ πρὸς ἀνάγνωσιν μόνον στέλλε μου, ἂν θέλῃς. Ἔχω τοὺς τακτικούς μου συνεργάτας· οἱ δὲ μικροί μου φίλοι θέλω νὰ με ἀναγινώσκουν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ με γράφουν.

Εἰμπορεῖς, φιλτάτη *Ἀνεμώνη τῆς Πεντέλης* νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς σου.

Διατί παραπονεῖσαι, καλέ μου Ὀρφεῦ; Ἔχε ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν. Ἀμφιβάλλεις ὅτι δὲν θὰ δημοσιεύσω ὅλας τὰς καλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις που θὰ μου στείλῃς;

Πῶς νὰ σε εὐχαριστήσω καὶ σὲ καὶ τὸν πα-

τέρα σου διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους, προσφιλὴς *Χρυσάνθη Σταλούνη*; Εὔχομαι νὰ διατηρήσῃς πάντοτε τὰ ἴδια εὐμενῆ αἰσθήματα καὶ... νὰ μὴν ἀρρωστήσῃς πλέον ποτέ. Νὰ μου φιλήσῃς τὴν μικρὰν Τιτίκαν.

Εὖγε, *Λεοντόκαρδε Λεωνίδα*! «Δέκα δραχμὰς ἀξίζει καὶ παραπάνω ὁ Κληρονόμος τοῦ Ῥοβινσῶνος.» Καλὰ τὸν ἐξετίμησες

Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις*. Εὔχομαι μίαν ἡμέραν νὰ γένῃς καὶ ἔνδοξος ἑλληνὶς καλλιτέχνις, ἀφ' οὗ τόσην ἔχῃς κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικήν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τρυφερούς σου στίχους.

Εὔχομαι καὶ ἐγώ, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, νὰ πάρῃς κανὲν βραβεῖον εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται ὅμως.

Καὶ ἐγὼ ἀνησυχοῦσα ποῦ δὲν μοι ἔγραφες τόσον καιρόν, *Τορπίλλη*. Χαίρω διότι ἡ ἀσθενειά σας ἦτο περαστική. Σοῦ συνιστῶ ἐπιμέλειαν τώρα διὰ νὰναπληρώσῃς τὸ ἀπολεσθέν· θὰ ἔλθῃ δὲ πάλιν γρήγορα ὁ καιρὸς τῆς διασκεδάσεως. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸν *Ταχύποδα Ὀδυσσέα*.

Εὐχαρίστως νὰ μοῦ τὴν συστήσῃς τὴν ἐξαδέλφην σου, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*. Στεῖλέ μου ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ναί, *Σειρὴν* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκλέγω,) ἀλλὰ νὰ στέλλῃς ἐλευθέρας ταχυδρομικῶν τελῶν τὰς ἐπιστολάς σου· διότι ἄλλως θὰ μένουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ὡς ἀπαράδεκτοι.

Σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαπητὸν *Ῥόδον τῆς Ἀνδρου*, διὰ τὴν ἐνέργειάν σου. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε, ἀποδεικνύει ὅτι με ἀγαπᾷς· ἂν δὲ σε ἐμιμοῦντο ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι, ἐγγράφοντες ἕστω καὶ ἀπὸ ἕνα συνδρομητὴν ἕκαστος, φωνάσου τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα!

Θαυμασιὰ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων αὐτὸ καὶ ἐγὼ προτιμῶ.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, *Λιποσχεπὴ Πάρη*. Πῶς χαίρω ὅταν διαβάζω ἔτσι ἔξυπνα γραμματάκια ἀπὸ τοὺς φίλους μου! Εἶνε μέγα προτέρημα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅ,τι θέλει νὰ εἴπῃ νὰ το λέγῃ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάριν. Καὶ τὸ προτέρημα αὐτὸ τὸ ἔχεις, ἀγαπητέ μου· σοῦ συνιστῶ δὲ νὰ το ἀναπτύξῃς ὅσον εἰμπορεῖς.

Τὸ ηὗρες μόνη σου, *Χρυσῆ Βροχή*. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ κάμῃς καλλίτερα αἰνίγματα.

Μὲ λυπεῖς νὰ μου γραφῆς ὅτι δὲν σε συλλογίζομαι, *Φάων*! Ἤρτησα νὰ δημοσιεύσω ἀλληλογραφίαν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐλησμόνησα κανένα φίλον μου. Εἰς ὅλους θὰπαντήσω σιγὰ - σιγά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 3 Δεκεμβρίου.

851. Δεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ῥῆμα, τὸ δεύτερον θεός.
Τὸ σύνολόν μου Ἕλλην τὸ πάλαι στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρυτένους

852. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι σεβαστὸν τοῖς πᾶσι κ' εὐτυχὴς ἐὰν με [φθάσῃς.
Ἂν τὰ δύο μου τὰ ἄκρα ὡς ἀνωφελῆ πετάξῃς, θὰ με εὕρῃς μ' εὐκολίαν 'ς τοὺς θεοὺς τῶν παλαιῶν μεταξὺ τῶν τιμωμένων καὶ ἐνδόξων θεαινῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Λέοντος

853. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἄρχων ἰσχυρὸς ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς·
παντὸς ὅμως εἶμ' ἐχθρὸς ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου

854. Αἴνιγμα.

Εἰς τὰς ἐπάλξεις κατοικῶ παντὸς καλοῦ φρουρίου·
ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἔλειπεν ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου,
δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἥλιος οὔτε σελήνη ἐπίσης,
καὶ πρὸς χαρὰν τῶν ἀμελῶν οὔτε ρημάτων κλῆσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρωίου Τέξου

855. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Θησεὺς ἄνδρες μάλα γενναῖοι,
οἱ ἥττονες, οἱ κρείττονες, οἱ μείραξες, οἱ νέοι,
σοὶ δίδουν τὰ συστατικὰ που πρέπει νὰ ζητήσῃς
πόλιν ἀρχαίαν κ' ἔνδοξον εὐθὺς νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου

856. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικὸν θὰ εὕρῃς 'ς τὴν ἀρχήν.
Μέριον δὲ τὸ δεύτερον εἰς τὴν γραμματικήν.
Τὸ τρίτον ἔχει, ὡς γνωστόν, τὸν ἵππον ὡς πατέρα.
Πτηνόν, πετᾷ τὸ τέταρτον καὶ σχίζει τὸν ἀέρα.
Ἄνθος μᾶς δίδει εὔοσμον τὸ πέμπτον καὶ λαμπρόν
Ἐπίθετον τὸ ἕκτον μου εἰς τὸν πληθυντικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωτοκούλου

857. Κλιμακωτόν.

+ + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ-
+ + + + ροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς
+ + μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰναγινώ-
+ + + + σκεται ποταμὸς τῆς Νοτίου Ἀ-
+ + μερικῆς, εἰς τὸ ἀριστερὸν πόλις
+ + + + τῆς Τουρκίας· εἰς τὴν κατωτά-
+ + την βαθμῖδα ζῷον, εἰς τὴν με-
+ + σαίαν πολεμικὴ ἅμαξα καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μουσικὸν ὄργανον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

858. Κεκρυμμένον κυβάλεξον.

1. Ἡ Ἀνδρομάχη ἦτο γυνὴ τοῦ Ἕκτορος.
2. Ὁ Δημάδης ἦτο Ἀθηναῖος ῥήτωρ.
3. Ὅταν βρέχῃ ραγδαίως σχηματίζονται χείμαρροι.
4. Ἡ σαῦρα εἶνε ἀδλαβὲς ἑρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωτοπούλου

859. Ἀστήρ.

+ + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+++ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὁριζον-
++++ τίως νὰναγινώσκεται μέρος οἰκοδο-
+++ μῆς, καθέτως ὁπωρικόν, διαγωνίως
+ + + δὲ δένδρον καὶ ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Α. Πανταζῆ

840. Πρόβλημα.

Πόσας ὀκάδας οἴνου τῶν 80 λεπτῶν ἡ ὀκᾶ πρέπει νὰ ἀναμίξωμεν μὲ οἶνον τῶν 50 λεπτῶν ἡ ὀκᾶ, διὰ νὰ ἀποτελέσωμεν 120 ὀκάδας κράματος πρὸς 60 λεπτὰ ἡ ὀκᾶ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθρώπου

841-843. Κεκρυμμένα ὀνόματα κρατῶν.

1. Ἡ ἐν Θερμοπύλαις ἦττα λίαν ἔνδοξος ὑπῆρξεν.
2. Τὰ χρήματα ἡ τύχη δάνεια τοῖς πλουσίοις δίδωσι.
3. Δάνειόν ἐστι τὸ τῆς σελήνης σέλας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος

844-848. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

θροῦς, μῖσος, χαῖρος, οὗτος, ὄναρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν

849. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν ἑπομένων λέξεων σχηματίσατε ἀρχαῖον γνωμικόν:

Ἡμέρα, διαφορά, πηγαίνω, κοσμικός, ἀρετή, δίκαιος, ἀλλότριος, σκληρός, ἄρρωστος, γεμίζω, ἄτιμος, ἀρχή, ἀθῶος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασῶν

850. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν καὶ τελικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῶσι δύο ὀνόματα ἀρχαίων θεῶν.

1. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 2. Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 3. Φωνὴ τετραπόδου. 4. Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῆς Κρήτης

851. Ἐλλιποσύμφωνον.

υαου-αο-ο-ευη-αω-αο-υ-ση-αι-ηη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀριστείδου

852. Φωνηεντόλιπον.

λλ-μν-θλ-νθρπν-λλ-δ-θς-κλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Κερκύρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 Αὐγούστου ἐ. ἔ.

720. Μέγαρα, Μέγαιρα.—**721.** Σάπων. Ἰάπων —

722.
Ε Λ Α Φ Ο Σ
Λ Α Γ Ω Σ
Α Γ Ι Σ
Φ Ω Σ
Ο Σ
Σ

723.
Π
Σ Ο Ν
Σ Ι Τ Ο Σ
Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
Ν Ο Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

724.
Θ
Μ Ε Ν
Π Α Ρ Ο Σ
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ
Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α

—**725.** Διότι τὰ ὑφὰ εἶνε ἤδη βρασμένα. —**726-728.** 1, Γῆ. 2, Ποσειδῶν. 3, Ἄρης —**729-732.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος σ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ὄρασις ἀσκός, Ταρσός, Σαλαμίς.—**733.** ΜΕΞΙΚΟΝ (1, Μηλέα. 2, Ἑλλάς. 3, Ξενοφῶν. 4, Ἰθώμη. 5, Κρήτη. 6, Ὅμηρος. 7, Νεῖλος).—**734.** ΤΙΓΡΙΣ (1, μάΤην. 2, τίς. 3, ΤάΓος. 4, ΗΡα. 5 αΙΣ. 6, ΜόΣχα).—**735.** Ἡ ἠθικὴ εἶνε ἡ μόνη ὁδὸς ἡ ὁδηγοῦσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.—**736.** Ἀποδείκνυε εἰς τοὺς ἐχθρούς σου ὅτι ἀγαπᾷς αὐτούς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Βιβλία διὰ οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὰ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,80

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Α. Κατακουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,80

~~ Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ντς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

~~ Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3771.